

Sygn. akt IV CSK 353/16

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa M. A.

przeciwko T. A. i P. A.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 grudnia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt IX Ca (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej T. A. kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód złożył skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistą zasadność skargi. Istotne zagadnienie prawne sprowadza się w ocenie skarżącego do konieczności wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, czy w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym zakres działania sądu z urzędu jest taki sam, jak w innych postępowaniach, czy inny. Kwestia nie powinna budzić wątpliwości. Podstawową zasadą postępowania procesowego cywilnego jest zasada kontradiktoryjności, która ogranicza zakres działania sądu z urzędu. W tych wypadkach, w których ustawodawca chciał od tej zasady odejść, wprowadził wyraźne podstawy prawne – w postępowaniu o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym brak takiej podstawy. Co więcej, na tym tle nie ma sporów w doktrynie ani rozbieżności w orzecznictwie – mimo obszerności pism procesowych skarżącego nie zdołano ich wskazać. Wątpliwość sygnalizowana w skardze ma zatem w głównej mierze charakter subiektywny i dotyczy tylko skarżącego. Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona. Przede wszystkim ma to, zdaniem skarżącego, wynikać z wadliwości ustaleń faktycznych i oceny dowodów, a tymczasem okoliczności te nawet nie mogą być podstawami skargi kasacyjnej, zatem tym bardziej nie mogą świadczyć o jej oczywistej zasadności. Skarżący bowiem dopatruje się oczywistej zasadności skargi w nieprawidłowym ustaleniu przez Sąd II instancji daty złożenia oświadczenia woli o wypowiedzeniu pełnomocnictwa wynikającej z nieprawidłowości co do przyjętego rozkładu ciężaru dowodu. Dodać trzeba, że skarżący kwestionuje przede wszystkim wprowadzone przez Sąd II instancji rozróżnienie dwóch klauzul stosowanych przez notariuszy: poświadczenia za zgodność z oryginałem i poświadczenia za zgodność

z okazanym dokumentem. Oczywiście nie można ich utożsamiać, a notariusz może poświadczać za zgodność nie tylko z oryginałem. Co więcej, nie tylko ten argument spowodował uznanie przez Sąd II instancji, że nie została udowodniona wcześniejsza data złożenia oświadczenia o wypowiedzeniu pełnomocnictwa, lecz również inne dowody omówione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Notariusz, zasłaniając się tajemnicą zawodową, odmówił odpowiedzi na pytanie, czy w jego obecności wcześniej dokonano wypowiedzenia pełnomocnictwa. W tym stanie rzeczy stanowisko zajęte przez Sąd *meriti* można uznać za co najmniej dopuszczalne, zatem skarga nie jest oczywiście uzasadniona.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.